

[Martin Sørensen (Peterslund).]

delse af Ensilagemetoden, at Rigsdagen kunde tage Ansvaret for at gennemføre en Støtteforanstaltning.

Den omfangsrige Betænkning, der foreligger fra Raastofkommissionen, synes jeg man kan yde al Anerkendelse, og det samme gælder Udkastet til Lovforslaget, som Kommissionen har udarbejdet, og som jeg med fornødne Reservationer over for ganske enkelte Punkter kan tiltræde — Punkter, som for øvrigt i det væsentlige er blevet ændret ved Behandlingen i Folketinget.

Betænkningen ledsages af værdifulde oplysende Artikler angaaende Høberedning og Ensilering af Kontorchef K. Skovgaard, Statens Planteavlskontor, Forstander P. N. Gaardmand, Næsgaard Agerbrugsskole og Planteavlskonsulent H. Land Jensen, Skanderborg. Yderligere har Arkitekt Marius Pedersen, Holbæk, beskrevet, hvordan man i Praksis skal bygge en Ensilagebeholder. Jeg maa om det Spørgsmaal sige, at jeg ikke forstaar det saaledes, at en Landmand er bundet til akkurat at benytte disse Standardtyper, men at han, naar det ellers bliver forsvarligt udført, vil have Lov til at lade det lave ogsaa paa anden Maade, idet det maaske vil vise sig, at hvor der skal bygges flere Beholdere til større Landbrug, vil det kunne være arbejdsbesparende at bygge dem lange i Stedet for at bygge dem runde. Jeg har ogsaa set Ensilagebeholdere, der er lange, hvor man kører ind i Beholderens Ende og saa skærer Ensilagen fra Enden af, saa at man ikke behøver at kaste det hele op paa Brinken og bagefter køre det ind i Stalden. Jeg antager heller ikke, det er Meningen, at man saadan vil standardisere det, at der ikke kan faas Laan til andre Beholdere, men kun til den Type, som er anført i Raastofkommissionens Betænkning. Hovedsagen er jo, at de bliver solide, gode og forsvarlige, med Afløb og saadan, at de virkelig bliver til Fordel for Landbruget.

Lovforslaget er altsaa godt forberedt og hviler paa et sagligt vægtigt Grundlag. I den ellers saa fortrinlige Betænkning savner man dog nogle Beretninger fra den store Vildmose, hvor Ensilagemetoden nu har været anvendt i mange Aar. Der maa her være dansk Materiale, som kunde godtgøre, hvilke Værdier og Fordele Ensilagemetoden byder paa her i Landet, og der maa formentlig ogsaa gennem vore landøkonomiske Foreninger været foretaget Forsøg, hvis Resultater er offentliggjort gennem de aarlige Planteavlsberetninger. Vi skulde

saaledes ikke være uden Erfaringer paa dette nye Omraade. I Beretningen siger Kontorchef Skovgaard, at Ensilagebevægelsen i de sidste 10 Aar har faaet stor Udbredelse i vore Nabolande, især Finland, Sverige, Holland og Tyskland. Forholdene i Finland og Sverige kan maaske ikke rigtig sammenlignes med Forholdene her i Danmark, da det er saa langt mod Nord, at der i de nordligste Dele af de to Lande er færre Solskinstimer end her i Danmark. Det er jo meget nødvendigt for Høberedningen, at man har Solskinstimer og Tørretimer. Derimod er det værd at lægge Mærke til, at Tyskland, hvis Klima ligner vort, og som i alle Tilfælde ikke har færre Solskins- og Tørretimer til Høberedning end Danmark, siden 1933 har opført 8 Millioner m³ Silobeholdere med betydelige Statstilskud for at fremme den indenlandske Produktion af Æggehvite, og at Ensileringsmetoden i det væsentlige er den samme, som kan tænkes at blive anvendt her i Landet ved det Fremstød, vi forsøger at gøre her. At Professor A. I. Virtanens saakaldte A. I. V.-Metode — Overbrusning af den grønne Masse med fortyndet Salt- og Svovlsyre — har vundet Fremgang i Finland, skønnes deraf, at der i 1938 er ensileret 300 000 Tons Grøntfoder, svarende til 30 000 3 Meters Siloer, saaledes som de er foreslaaet i Bilaget, der ledsager Forslaget, og her regner vi jo kun med, at man i de nærmeste Aar i Henhold til dette Forslag skulde kunne opføre saadan noget som 15 000 3 Meters Siloer. Disse Tal er hentet fra Beretningen, og jeg gengiver Tallene, fordi jeg mener, at de underbygger Troen paa, at Ensilagemetoden, anvendt rigtigt og under rette Forhold, er en Foranstaltning, som Rigsdagen kan forsvare at anbefale.

Dertil kommer noget andet, som er kommet til nu i den sidste Tid, og som truer Landbrugets Økonomi paa en Maade, som man maaske ikke har tænkt mulig under en Storkrig, nemlig Vanskeligheden ved Afsætningen af Landbrugsprodukterne. Nu er der ingen, der ved, hvordan dette Forhold vil udvikle sig, og jeg mener, man skal forholde sig afventende og se, om ikke den gammelkendte økonomiske Lov under Storkrige med formindsket Verdensproduktion og et voksende Forbrug ogsaa vil virke denne Gang i det lange Løb. Men sker det, at Landbruget maa indskrænke Produktionen, formindske Udførselen og faar færre Penge at købe for, vil det foreliggende Forslag faa virkelig Betydning, ikke alene for Landbruget, men for hele Landet. Man kan jo spørge — og derom har jeg ogsaa haft